

i dette Punkt, have havt Leilighed til at erfare, hvad der er den herskende Anskuelse i den Henseende i begge Rigsdagens Afdelinger. — Endringsforslaget under Nr. 20, som handler om den Fred, der skal finde Sted Aftenen før Helligdag, staar naturligvis i en vis Forbindelse med det nys omtalte Endringsforslag. Thi det er jo klart, at hvis den Mening var troget igjennem, at man ganske skulde affstatte Forskjellen mellem de høie Helligdage og andre Helligdage, vilde der heller ikke være nogen rimelig Grund til af Hensyn til de første at gjøre nogen større Indskrænkning i, hvad der maa foretages Aftenen iforveien. Dette er fremfor Alt klart. Men selv om man vil vedligeholde denne Forskjel, kan der blive Spørgsmaal om, hvorvidt man vil gaa med Hensyn til den Fred, der skal herse Aftenen iforveien. Jeg skal foreløbig bemærke, at den ærede Ordfører vistnok feiler, naar han syntes at mene, at Lovforslaget i den Henseende er strengere end den ældre Lovgivning, idet Lovforslaget paa disse høie Helligdage forbyder private Baller og den Slags Forlystelser i private Huse. Deri tror jeg, at han tager feil, idet jeg formener, at Forordningen af 26de Marts 1845 § 13 ganske utvivlsomt maa forståas saaledes, at den ogsaa rammer Mafferaader og deslige i Almindelighed. Naar der tales ganske i Almindelighed om, at „Mafferaader, Baller og saakaldte Legefuere ikke maa holdes Dagen før en Søn- og Helligdag“, saa er der ganske vist sigtet ikke blot til offentlige Mafferaader og Baller, men ogsaa til Mafferaader og Baller i private Huse. Men min Tanke var netop denne, at dette Forbud, som ganske vist ikke bliver overholdt i Praxis, var der ogsaa Anledning til rent at opgive paa almindelige Søn- og Helligdage, hvorimod jeg har ment, at man billigt kunde paalægge Folk denne Indskrænkning af Hensyn til de høie hellige Dage. Dette kun til Oplysning i Henseende til Lovforslaget og dets Stilling til den tidligere Ret, en Stilling, som altsaa ingenlunde er den, at Lovforslaget skjærper, men tværtimod den, at det indrømmer endog meget betydelige Formildelser i de tidligere Regler. Hvad iøvrigt Endringsforslaget under Nr. 20 angaar, saa skal jeg heller ikke være uwillig til at gaa ind paa det, idet jeg nemlig gaar ud fra, at den Tilstand, som ved dette Forslags Ophævelse til Lov vilde fremkomme, ikke vilde være synderlig forskjellig fra den, som faktisk eksisterer. Det overholdes faktisk paa mange Steder, at saadanne Ting som de her omtalte hører op Kl. 11 om Aftenen; Endringsforslaget gaar ud paa, at de bør ophøre ved Midnat, men dette Spørgsmaal, om man skal holde op Kl. 11 eller Kl. 12, tillægger jeg ikke nogen særdeles stor Betydning. Endringsforslaget under Nr. 21 skal jeg ikke have Noget at erindre imod, og heller ikke Endringsforslaget under Nr. 22. Endringsforslaget under Nr. 23 skal jeg heller ikke modsætte mig. Da den ærede Ord-

fører allerede har gjort opmærksom derpaa, behøver jeg ikke at sige, at det albrig har været min Tanke, at der skulde være noget til Ginder for, at Politivedtægterne, som omhandles i § 12, skulde kunne tilveiebringes senere; det er albrig faldet mig ind. Men naar jeg foreslaar denne Frist af 3 Maanedes, saa er det kun for at stille Sagen saaledes, at det bliver mulig for de Kommuner, der ønske Lettelsen, at faae denne samtidigt med, at Loven træder i Kraft, saa at de altsaa undgaa den Stilling i længere eller kortere Tid at maatte vente, efter at en ny Lov var traadt i Kraft, inden de kunde undgaa Forbudet; thi dette vilde ellers blive Resultatet. Jeg gaar nemlig ud fra, hvad der vel er temmelig indlysende og ogsaa forudsat fra alle Sider, at naar en ny Lov som denne kommer ud, vil den blive overholdt noget næiere end den gamle Lov. Med Hensyn hertil vil jeg bemærke at man naturligvis gaar alt for vidt, naar man vil fremstille Sagen saaledes, at Forordningen 1845 slet ikke overholdes. Dette er jo paa ingen Maade Tilfældet; den overholdes jo i mange Retninger (Ordføreren: Somme Steder!) og vel de fleste Steder. Men det, jeg har erkjendt som Ulemper, og som ogsaa har været mit væsentlige Motiv til at fremkomme med dette Lovforslag, er, at der er Ulighed tilstede i den Henseende. Loven overholdes mere strengt paa nogle Steder, og mindre strengt paa andre Steder, og, som Praxis overhovedet nu er, er det noget usikkert, hvor Grændsen skal drages mellem de Bestemmelser i Loven, som man overholder, og dem, som man ikke overholder.

Th. Kruse: Jeg skal give den høitærede Justitsminister Ret i, at der ikke er saa faa Inkonsekventer i dette Lovforslag; efter min Opfattelse er det, set fra et borgerligt Stads, en eneste stor Inkonsekvens. Jeg vedkjender mig endnu bestandig den Anskuelse, jeg udvalte ved første Behandling, at den bedste Helligdagslov vilde være § 13 i Lovforslaget, hvorefter der slet ikke skulde være nogen Helligdagslov. Det er det Grundstads, hvorfra jeg borgerlig talte for denne Sag, eftersom jeg ikke kan faae Die paa, at den fra et borgerligt Stads har Noget med Lovgivning at bestille. Men sig de Herrer, og deriblandt den høitærede Justitsminister: vi maa indrømme Traditionen noget. Ja, det have vi ogsaa gjort, — i alt Fald har jeg gjort det — og det i fuldeste Maade ved at stille os saaledes, som vi have gjort, til den foreliggende Lov; det er en overordentlig stor Indrømmelse til Traditionen, eller hvad jeg med et mindre behageligt Udtryk vilde kalde: Urede Samtidiges Fordomme. Naar den ærede Justitsminister farlig fremhævede en Inkonsekvens mellem Forslagene under Nr. 18 og Nr. 7, skal jeg for mit Bedkommende ikke tage mig deraf, eftersom jeg ikke er Medforslagsstiller af Forslaget under Nr. 7. De Herrer, som først